

Ministrstvo za gospodarski razvoj in tehnologijo
Kotnikova ulica 5
1000 Ljubljana

PRIPOMBE NA PREDLOG ZASP IN PREDLOG ZKUASP

Društvo novinarjev Slovenije, Ljubljana, daje pripombe na Predlog Zakona o avtorski in sorodnih pravicah, št. 007-236/2021, EVA: 2020-2130-0064 (Predlog ZASP), in na Predlog Zakona o kolektivnem upravljanju avtorske in sorodnih pravic, št. 007-237/2021, EVA: 2020-2130-0065 (Predlog ZKUASP). Pripombe se nanašajo na določbe v zvezi z uveljavitvijo nove sorodne pravice, tj. pravice založnikov medijskih publikacij, ki jo Predlog ZASP določa v 139.a členu, na novo vsebinsko omejitev avtorske pravice, določeno v 47. b členu Predloga ZASP, v zvezi s poukom na daljavo in čezmejnem poukom in na poročanje v okviru 82. člena Predloga ZASP.

1. Pripombe na 139.a člen Predloga ZASP

Predlog ZASP v 23. členu dodaja novo določbo 139.a člena, s katero se uvaja sorodna pravica za založnike medijskih publikacij. S to določbo se prenaša 15. člen Direktive (EU) 2019/790 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. aprila 2019 o avtorski in sorodnih pravicah na enotnem digitalnem trgu¹ (v nadaljevanju: Direktiva 2019/790). Namen Direktive 2019/790 je približati zakonodajo držav članic glede posameznih vidikov avtorske zakonodaje in zagotoviti pravno varnost digitalni in čezmejni uporabi avtorskih del. Vsebuje zelo malo opcijskih določb, kar pomeni, da so države članice EU zavezane njene določbe dosledno prenesti v nacionalno zakonodajo. Menimo, da v zvezi s pripombami, ki jih podajamo na Predlog ZASP in Predlog ZKUASP, ne gre za odstopanje od določb Direktive 2019/790, ampak za njihovo pojasnitev oziroma natančnejšo opredelitev, ki je potrebna za zagotovitev pravne varnosti, obenem pa tudi za učinkovitejši način upravljanja z avtorskimi in sorodnimi pravicami. Posamezne določbe Direktive 2019/790 bi bilo treba zaradi varstva vseh vpletenih (ponudnikov storitev informacijske družbe, založnikov medijskih publikacij in avtorjev del, ki so vključena v medijsko

---

¹ UL EU L 130, 17. 5. 2019, str. 92.

publikacijo) na določenih mestih bolj pojasniti oziroma jih določneje opredeliti, seveda na način, ki je skladen z Direktivo 2019/790. To so posamezne države članice EU že storile v svojih nacionalnih ureditvah (Francija, Nemčija) ali v predlogih zakonodaje (Hrvaška).

- **Pripombe na prvi odstavek 139.a člena Predloga ZASP:**

Prvi odstavek 139.a člena Predloga ZASP določa:

»Če ponudnik storitev informacijske družbe po določbah zakona, ki ureja elektronsko poslovanje na trgu, na spletu uporabi medijsko publikacijo, ima njen založnik, ki ima sedež v državi članici Evropske unije, izključno pravico reproduciranja svoje medijske publikacije in dajanja na voljo javnosti svoje medijske publikacije.«

Besedilo te določbe, po našem mnenju, ni najbolj ustrezno, saj iz njega izhaja, kot da ima založnik medijske publikacije izključno pravico reproduciranja in dajanja na voljo medijske publikacije samo, če ponudnik na spletu uporabi medijsko publikacijo. Taka razlaga seveda ni in ne more biti pravilna. Pravice na medijskih publikacijah obstajajo ne glede na njihovo uporabo. Založnik medijske publikacije ima torej navedeni izključni pravici na medijski publikaciji in ti pravici ne nastaneta šele z uporabo njene vsebine s strani ponudnika storitev informacijske družbe. Zaradi tega mora ponudnik storitev informacijske družbe pred uporabo pridobiti dovoljenje založnika medijske publikacije, katere medijsko publikacijo ali njen del želi uporabiti.

Določba prvega odstavka 139.a člena Predloga ZASP bi se torej v duhu Direktive 2019/790 in avtorskega prava morala glasiti v smislu:

»Založnik medijskih publikacij s sedežem v Evropski uniji ima izključno pravico reproduciranja svoje medijske publikacije in dajanja na voljo svoje medijske publikacije. Če želi ponudnik storitev informacijske družbe po določbah zakona, ki ureja elektronsko poslovanje na trgu, na spletu uporabiti medijsko publikacijo, mora za to pridobiti dovoljenje založnika take medijske publikacije.«

- **Pripombe na drugi odstavek 139. a člena Predloga ZASP:**

Drugi odstavek 139. a člena ZASP določa definicijo medijske publikacije. V skladu z Direktivo 2019/790 določa, da je medijska publikacija zbirka, sestavljena pretežno iz literarnih del novinarske narave, ki lahko vključuje tudi druga avtorska dela ali predmete sorodnih pravic, in ki [...]. V zvezi s tem Društvo novinarjev Slovenije predlaga, da se v to besedilo dodajo primeri del, ki sodijo v medijsko publikacijo, pa niso literarna dela. Posledično predlagamo, da se iz razloga pravne varnosti doda besedilo »zlasti fotografije in videoposnetki«. Da so ta dela lahko predmet medijske publikacije, izhaja že iz uvodne točke 56 Direktive 2019/790.

Drugi odstavek 139.a člena bi se glasil takole:

»Za medijsko publikacijo po tem zakonu se šteje zbirka, sestavljena pretežno iz literarnih del novinarske narave, ki lahko vključuje tudi druga avtorska dela ali predmete sorodnih pravic, kot so zlasti fotografije in videoposnetki, in ki [...].«²

- **Pripombe na četrti odstavek 139.a člena Predloga ZASP:**

Četrti odstavek 139.a člena Predloga ZASP je dobesedni prepis dela prvega odstavka 15. člena Direktive 2019/790. Ta določa:

»Pravici iz prvega odstavka tega člena ne obsegata:

- 1. zasebne ali nekomercialne uporabe medijskih publikacij, kadar jih uporabljajo posamezni uporabniki;*
- 2. dejanja vstavljanja hiperpovezave;*
- 3. uporabe posameznih besed ali zelo kratkih izvlečkov iz medijske publikacije.«*

V zvezi s tem predlagamo dve spremembi, ki bolj določno opredeljujeta zadevno določilo.

Prvič, tretja točka četrtega odstavka 139.a člena določa, da pravica reproduciranja in dajanja na voljo medijske publikacije ne obsegata uporabe posameznih besed ali zelo kratkih izvlečkov iz medijske publikacije. Prepričani smo, da bo to določilo predmet nesoglasij in sporov v praksi, zaradi česar bi bilo treba razmisliti o spremembi, s katero bi se zagotovila večja pravna varnost, ki pa mora seveda biti v skladu z namenom in cilji Direktive 2019/790. Ker gre pri besedni zvezi »posamezne besede ali zelo kratki izvlečki« za pojme, ki zahtevajo enotno razlago v vseh državah članicah EU, se ne zdi primerno in ustrezno, da nacionalni zakonodajalec številčno opredeli, koliko besed natančno je to (tri, šest, enajst itd.). Se pa zdi primerno, da se v tretjo točko četrtega odstavka 139.a člena doda besedilo, po katerem lahko ponudnik storitev informacijske družbe iz medijske publikacije brez dovoljenja založnika medijske publikacije uporabi posamezne besede ali zelo kratke izvlečke, *pod pogojem, da to ne vpliva na učinkovitost pravic založnika medijskih publikacij. Tak vpliv na učinkovitost je podan zlasti takrat, kadar uporaba kratkih izvlečkov nadomesti samo medijsko publikacijo oziroma, ko zaradi tega bralec nima potrebe po tem, da informacije pridobi v taki medijski publikaciji.* Taka dikcija izhaja iz uvodne točke 57 Direktive 2019/790 in jo je najti v francoskem zakonu kot tudi v predlogu hrvaškega zakona. Menimo, da je vključitev takega določila v zakonsko besedilo pomembna za zagotovitev učinkovitosti varstva pravic založnikov medijskih publikacij.

Drugič, treba bi bilo razmisliti, da se v četrti odstavek 139.a člena Predloga ZASP po vzoru nemške ureditve doda dodatna točka, ki bi določala, da pravice, ki jih imajo založniki medijskih publikacij, ne zajemajo tudi dejstev, o katerih se poroča v medijskih publikacijah (glej par. 87g

---

² Ostalo besedilo te določbe ostane nespremenjeno.

Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte³ (UrhG)). To možnost navaja tudi uvodna točka 57 Direktive 2019/790. V ta namen predlagamo, da se doda četrta točka četrtega odstavka 139.a člena Predloga ZASP, ki se glasi: *»uporabe dejstev, o katerih se poroča v medijski publikaciji.«* Na ta način se jasneje določi, za katere primere ponudniki storitev informacijske družbe ne potrebujejo dovoljenja založnikov medijskih publikacij za uporabo teh vsebin v medijskih publikacijah.

- Pripombe na sedmi odstavek 139.a člena Predloga ZASP:

Sedmi odstavek 139.a člena Predloga ZASP določa:

»Avtor ima pravico do primerne deleža prihodka, ki ga na podlagi prvega odstavka tega člena od ponudnika storitev informacijske družbe prejme založnik medijske publikacije, v katero je vključeno avtorsko delo tega avtorja. [...]«

Enako določbo vsebuje tudi Direktiva 2019/790 v petem odstavku 15. člena. V zvezi s tem predlagamo naslednje.

Prvič, zaradi varstva avtorjev na člankih in drugih avtorskih delih, ki so del medijske publikacije, bi bilo treba natančno opredeliti delež delitve prihodka (nadomestila) med založniki medijskih publikacij in avtorji. Tako opredelitev lahko najdemo na primer v nemški ureditvi, ki v par. 87k UrhG določa, da se od nadomestila, ki ga prejmejo založniki medijskih publikacij od ponudnikov storitev informacijske družbe, najmanj ena tretjina dodeli avtorjem, pri čemer je odstopanje od te delitve na škodo avtorjev mogoče le z dogovorom, ki temelji na skupnem sporazumu o nadomestilu ali sporazumu o določitvi tarife v okviru kolektivne organizacije.⁴ V skladu z nemško ureditvijo torej avtorji pridobijo najmanj tretjino zneska nadomestila, lahko pa seveda tudi več, če med njimi in založniki medijskih publikacij obstaja drugačen dogovor. Manj od zakonsko predpisanega deleža pa lahko pridobijo z dogovorom na podlagi skupnega sporazuma o nadomestilu ali pa s sporazumom v okviru kolektivne organizacije. Menimo, da bi se iz razloga varstva avtorjev podobna ureditev morala sprejeti tudi v slovenski zakonodaji.

S sprejemom podobne ureditve bi se v ZASP postavila zakonsko zagotovljena spodnja meja deleža na prihodku, ki bi pripadal avtorju, kar bi izboljšalo položaj posameznih avtorjev kot fizičnih oseb napram založnikom. Obenem pa bi ureditev dopuščala tudi drugačen dogovor.

---

³ BGBl. I S. 1273, nazadnje spremenjen 31. maja 2021 (BGBl. I S. 1204).

⁴ *»(1) Der Urheber sowie der Inhaber von Rechten an anderen nach diesem Gesetz geschützten Schutzgegenständen sind an den Einnahmen des Presseverlegers aus der Nutzung seiner Rechte nach § 87g Absatz 1 angemessen, mindestens zu einem Drittel, zu beteiligen. Von Satz 1 kann zum Nachteil des Urhebers sowie des Inhabers von Rechten an anderen nach diesem Gesetz geschützten Schutzgegenständen nur durch eine Vereinbarung abgewichen werden, die auf einer gemeinsamen Vergütungsregel (§ 36) oder einem Tarifvertrag beruht.*

(2) Der Anspruch nach Absatz 1 kann nur durch eine Verwertungsgesellschaft geltend gemacht werden.«

Predlagamo torej, da se sedmi odstavek 139.a člena Predloga ZASP spremeni v smislu, da imajo avtorji pravico do primerne deleža prihodka, ki ga prejmejo založniki spletnih publikacij iz naslova nove sorodne pravice, in sicer do najmanj polovice. Pri tem je treba opozoriti, da je nemški sistem ene tretjine povezan s plačilom dveh tretjin v korist avtorja pri nadomestilu v zvezi z reproduciranjem avtorskih del.⁵ Zato deleža ene tretjine morda ni ustrezno neposredno prenašati v slovenski sistem. Bi pa bilo lahko pri določitvi primerne deleža smiselno upoštevati nadomestilo, ki ga avtorji prejmejo pri reproduciranju v okviru vsebinske omejitve avtorske pravice v 50. členu ZASP⁶ v zvezi s privatnim in drugim lastnim reproduciranjem. V določbi 37. člena ZASP določa, da imajo iz tega naslova avtorji pravico do pravičnega nadomestila za fotokopiranje svojega dela, ki se izvrši na tej podlagi. Za te primere ZKUASP⁷ v 31. členu določa posebno delitev, po kateri se nadomestilo deli avtorjem v obsegu 50 % in založnikom v obsegu 50 %. To bi lahko nakazovalo, da se enako razmerje sprejme tudi za delež na nadomestilu, ki ga iz naslova nove sorodne pravice prejmejo založniki medijskih publikacij.

Drugič, smiselno bi bilo tudi določiti, da je od zakonsko določenega minimalnega zneska za avtorje v škodo avtorjev mogoče odstopiti le na podlagi sporazuma znotraj kolektivne organizacije ali z dogovorom med kolektivnimi organizacijami. S sporazumom znotraj kolektivne organizacije v primeru, da avtorji in založniki medijskih publikacij ustanovijo eno skupno kolektivno organizacijo, z dogovorom med kolektivnimi organizacijami pa v primeru, ko se avtorji in založniki ne združijo v isti kolektivni organizaciji, ampak ustanovijo ločeni kolektivni organizaciji, ki upravljata z njihovimi pravicami. Da bi se odstopanja od zakonsko določenega minimalnega zneska dopustila tudi na individualni ravni (v primeru, da se ta delež avtorjev na nadomestilu ne bi uveljavljal kolektivno preko kolektivne organizacije), pa ni skladno s smislom in namenom, zaradi katerega bi se zakonsko minimalni delež sploh določil. Upoštevati je namreč treba šibek položaj posameznega avtorja v primerjavi z založnikom medijske publikacije. Ob tem je treba izpostaviti, da taka ureditev seveda vedno dopušča tudi drugačen dogovor med zadevnimi deležniki, po katerem bi avtorji lahko prejeli tudi višji znesek.

Tretjič, Društvo novinarjev Slovenije meni, da bi bilo treba iz razloga jasnosti v 139. a členu Predloga ZASP dodati osmi odstavek, ki bi določal, da primeren delež, ki ga ima avtor na prihodku založnika medijske publikacije, nikakor ne predstavlja plačila za delo v okviru sklenjenega delovnega razmerja z založnikom medijske publikacije ali del plačila za prenos materialnih avtorskih pravic na založnika v primeru, ko avtor ni v delovnem razmerju pri založniku. Vsled tega predlagamo, da se doda osmi odstavek 139.a člena Predloga ZASP z

---

⁵ Par. 27 b Verwertungsgesellschaftengesetz – VGG (BGBl. I S. 1190), nazadnje spremenjen 31. maja 2021 (BGBl. I S. 1204):

»Ist der Verleger nach § 63a Absatz 2 und 3 des Urheberrechtsgesetzes oder nach § 27a an der angemessenen Vergütung zu beteiligen, so stehen dem Urheber mindestens zwei Drittel der Einnahmen zu, sofern die Verwertungsgesellschaft keine andere Verteilung festlegt.«

⁶ Uradni list RS, št. 16/07 – UPB, 68/08, 110/13, 56/15, 63/16 – ZKUASP in 59/19.

⁷ Uradni list RS, št. 63/16.

naslednjim besedilom: *»Primerni delež prihodka, ki ga prejme avtor na podlagi sedmega odstavka tega člena, se ne more nadomestiti s prihodkom iz delovnega razmerja ali plačilom za prenos materialnih avtorskih pravic.«*

Četrtrič pa predlagamo spremembo, ki se nanaša na upravljanje pravice do deleža avtorjev na nadomestilu, ki ga prejmejo založniki medijskih publikacij. V zvezi s tem predlagamo, da se ta pravica avtorjev obvezno kolektivno upravlja (po vzoru nemške ureditve v par. 87k UrhG; enako določa tudi predlog hrvaškega zakona). Posledično bi se v sedmem odstavku 139.a člena ZASP dodalo besedilo, da se ta pravica obvezno kolektivno upravlja, oziroma bi bilo treba to določiti v ZKUASP. Razlogi za obvezno kolektivno upravljanje so v tem primeru naslednji. Pri uporabi medijskih publikacij ali njihovih delov na svetovnem spletu avtorji ne bodo imeli pregleda nad uporabo svojih avtorskih del. Poleg tega so avtorji pogosto v odvisnem razmerju do založnikov medijskih publikacij ali so celo honorarni novinarji, kar pomeni, da bodo tudi težko uveljavljali pravico nadzora nad prejetim nadomestilom, ki ga bodo prejeli založniki medijskih publikacij od ponudnikov storitev informacijske družbe. Posledično bi z njihovimi pravicami do deleža na nadomestilu lahko učinkoviteje upravljala kolektivna organizacija. Obenem pa dodajamo, da se sicer tudi nadomestilo avtorjem glede reproduciranja njihovih avtorskih del tako v okviru izjeme v 50. členu ZASP kot tudi izven preko obsega te izjeme za fotokopiranje njihovih del obvezno kolektivno upravlja (3 točka 9. člena ZKUASP).

Določitev obveznega kolektivnega upravljanja tega deleža nadomestila, ki pripada avtorjem, terja spremembo ZKUASP, kjer bi bilo treba v 9. členu dodati točko, ki se glasi: *»pravico do deleža prihodka, ki ga na podlagi prvega odstavka 139.a člena Predloga ZASP prejme založnik medijske publikacije.«*

In petič, v zvezi s kolektivnim upravljanjem predlagamo, da se v ZKUASP doda določba za primer, da avtorji in založniki medijskih publikacij ne ustanovijo skupne, ampak vsak svojo kolektivno organizacijo. V takem primeru bi bilo treba zagotoviti časovno obdobje, v katerem bi kolektivni organizaciji sklenili medsebojni sporazum o plačilu primerne deleža, ki ga imajo avtorji na prihodkih založnikov medijskih publikacij, ki jih ti pridobijo od ponudnikov storitev informacijske družbe, kot tudi določiti posledice v primeru, da tak sporazum ni pravočasno sklenjen. To velja zlasti v primeru, ko se z zakonom ne določi, kolikšen delež prihodka pripada avtorju (glej zgoraj glede pripomb na sedmi odstavek 139.a člena Predloga ZASP). Društvo novinarjev Slovenije zato predlaga, da se v ZKUASP vključi določba, po kateri bi tak sporazum med kolektivnima organizacijama moral biti sklenjen v roku, na primer, šestih mesecev od pridobitve dovoljenja za kolektivno upravljanje, in sicer tiste kolektivne organizacije, ki je dovoljenje pridobila zadnja. Če v tem roku medsebojni sporazum ni sklenjen, lahko ena ali druga kolektivna organizacija poda zahtevo, da o vsebini medsebojnega sporazuma odloči Svet za avtorsko pravo. V ta namen bi bilo treba spremeniti tudi prvi odstavek 49. člena ZKUASP, ki ureja pristojnost Sveta za avtorsko pravo, in sicer tako, da se doda četrta točka, s katero se določi nova pristojnost tega telesa, tj. odločanje o vsebini medsebojnega sporazuma med kolektivnimi organizacijami. Četrta točka prvega odstavka 49. člena ZKUASP bi se torej glasila: *»določitev vsebine*

medsebojnih sporazumov med kolektivnimi organizacijami.» Podobne določbe vsebuje tudi hrvaški predlog zakona.

- Uvedba obveznega kolektivnega upravljanja sorodne pravice založnikov medijskih publikacij

Društvo novinarjev Slovenije predlaga, da se tudi za upravljanje s pravicami založnikov medijskih publikacij iz prvega odstavka 139.a člena Predloga ZASP določi obvezno kolektivno upravljanje. Predlog ZASP v sedmem odstavku 139. a člena določa, da imajo avtorji pravico do primerne deleža prihodka, ki ga prejmejo založniki medijskih publikacij od ponudnikov storitev informacijske družbe za uporabo njihove medijske publikacije. V zvezi s tem opozarjamo, da je delež avtorjev na tem prihodku odvisen od uspešnega uveljavljanja nadomestila napram ponudnikom storitev informacijske družbe. Nadomestilo za uporabo medijske publikacije lahko namreč uveljavlja le založnik zadevne medijske publikacije, ne pa tudi avtor. Zavedamo se sicer, da se lahko založniki medijskih publikacij odločijo za prostovoljno kolektivno upravljanje, je pa to odvisno od njihove volje in zadostnega repertoarja za ustanovitev kolektivne organizacije. Vsled tega bi bilo obvezno kolektivno upravljanje primernejše in tudi ustrežnejše z vidika participacije avtorjev na tem nadomestilu, s čimer se varuje položaj avtorjev in njihove pravice.

Tako predlagamo, da se v Predlogu ZKUASP v 9. členu pod naslovom »Obvezno kolektivno upravljanje« doda točka, ki se glasi: »pravico založnikov medijskih publikacij iz prvega odstavka 139. a člena ZASP.«

2. Pripombe na 47. b člen Predloga ZASP

Na podlagi 5. člena Direktive 2019/790 Predlog ZASP v 4. členu uvaja novo vsebinsko omejitev avtorske pravice v določbi 47. b člena, ki se nanaša na reproduciranje v elektronski obliki in priobčitvi javnosti objavljenih del ter na predelavo baze podatkov in v elektronski obliki reproduciranje, distribuiranje ter priobčitev javnosti predelane baze podatkov za namene ponazoritve pri pouku na daljavo ali čezmejnem pouku (prvi odstavek 47. b člena Predloga ZASP). Taka dela se torej lahko uporabljajo brez prenosa materialnih avtorskih pravic, če se z njihovo uporabo za te namene ne dosega posredna ali neposredna gospodarska korist in če se izvaja pod odgovornostjo izobraževalne ustanove v njenih ali drugih prostorih ali prek varnega elektronskega okolja, ki je dostopno, zlasti prek avtentikacijskih postopkov, le učencem, dijakom ali študentom, vpisanih v ta program, ter učiteljem in drugim osebam, ki izvajajo pouk (drugi odstavek 47. b člena Predloga ZASP).

Predlog ZASP to vsebinsko omejitev umešča med t. i. zakonite licence, kar pomeni, da je za uporabo del za te namene potrebno plačilo nadomestila. Direktiva 2019/790 sicer ne določa, da morajo države članice EU določiti obvezno nadomestilo (gl. četrti odstavek 5. člena Direktive

2019/790). Če pa se zakonodajalec odloči za zakonito licenco, za katero je treba plačevati nadomestilo, pa menimo, da bi bilo za te primere določiti obvezno kolektivno upravljanje. Upoštevati je namreč treba, da bodo avtorji oziroma imetniki avtorskih pravic težko nadzorovali uporabo svojih del v zaprtih okoljih (npr. v spletnih učilnicah, do katerih dostopajo zgolj učenci, dijaki ali študenti). Iz tega razloga menimo, da bi bilo zato, da se zavarujejo pravice avtorjev oziroma imetnikov avtorskih pravic, učinkovitejša in primernejša uvedba obveznega kolektivnega upravljanja pravice do nadomestila za te namene.

V zvezi s tem predlagamo spremembo in dopolnitev 9. člena Predloga ZKUASP v tej smeri, kjer bi se v 9. členu dodala točka, ki bi se glasila: »pravico do nadomestila na podlagi sedmega odstavka 47. b člena ZASP.«

3. Pripombe na šesti odstavek 82. člena ZASP

V skladu s predlaganim 82. členom ZASP se spreminja obstoječa določba glede obveznosti evidence in poročanja za uporabnike del (preglednost). Predlagani šesti odstavek v zvezi s tem določa, da ta obveznost poročanja ne velja v primeru, ko prispevek avtorja glede na celotno delo ni znoten oziroma ima majhen vpliv na celotno delo, razen v primeru, da avtor dokaže, da potrebuje podatke za spremembo pogodbe. Ta določba povzema četrti odstavek 19. člena Direktive 2019/790, ki pa je opcijska določba, glede katere so države članice EU proste pri odločitvi o njenem prenosu v nacionalno zakonodajo. Društvo novinarjev Slovenije predlaga, da se šesti odstavek 82. člena Predloga ZASP izbriše. Besedna zveza neznatnosti oziroma majhne vplivnosti je namreč nedoločena in lahko v praksi povzroči številne težave, obenem pa slabi pravni položaj avtorjev, ki so šibkejše stranke v primerjavi z osebami, na katere prenašajo svoje materialne avtorske pravice. Kot je bilo pojasnjeno, črtanje zadevne določbe tudi ni v neskladju z Direktivo 2019/790.

V Ljubljani, 28. junija 2021

Špela Stare, Društvo novinarjev Slovenije